

res lille klubs allerfornemste opgave skulle være at beskytte de andre patienter. Og, sagde Eva og så alvorlig ud, vi skal også have realitetssansen med i klubben.

Selvfølgerig. Men ikke så snæver som deres, vel! Det syntes hun heller ikke.

Tirsdag den 17. februar

What a day! Jeg er flygtet og sidder nu hjemme hos mig selv.

Lisbeth skældte ud. Hun var ked af noget, der stod i hendes journal.

– Jeg må have noget, sagde hun hele tiden og gik hen og bankede på døren ind til kontoret.

Karen klagede over, at hun får det værre og værre.

Denne følelse af, at smerten helt er indkapslet, er ikke rar, sagde hun meget vemodigt.

Den gnaver ligesom, men kan ikke komme ud på grund af pillerne.

Og Gitte, som i sidste uge var meget ulykkelig over den høje dosis Trilafon, hun får, og derfor krævede at blive sat ned, fordi hun

føler sig helt bombet af pillerne, skal sættes over på et nyt mærke, Senap eller sådan noget. Det er vist det samme som Trilafon. Ingen forskel.

Ja, det er virkelig svært, når du ikke føler, du bliver forstået. Du følger lægernes råd, hvis du ikke synes, du er stærk nok til at klare dig udenfor.

Påvirket af hele situationen gik jeg rastløst rundt på afdelingen. I køkkenet bemærkede en sygeplejerske det.

Hun lagde armen om mig. Du ligner en, der har det som en løve i bur, sagde hun kærligt. Ja, men sådan har jeg det også. Vil du så ikke have en Trilafon til at blive samlet? Jeg kiggede hende hårdt ind i ansigtet og fandt en *meget* bestemt stemme frem: – Nej, fanme nej. Jeg skal ikke have det lort.

Forskrækket gik hun et skridt tilbage og sagde: Jeg spurgte jo bare ...

Så spurgte hun mig om, hvorfor jeg så ikke tog væk fra afdelingen.

Det gør jeg også, svarede jeg. Og tog væk, og nu er jeg her. Jeg tror, jeg bliver væk til i morgen ...

Molak, Molak, gak gak gak

Det er en måned siden, Ellen Grønberg blev udskrevet fra Rigshospitalets psykiatriske afdeling. Her kigger hun tilbage på ugerne på afsnit 6122.

– Jeg forstår overhovedet ikke, det virkelig foregår på den måde. Det virkede fuldstændig som om, intet har ændret sig de sidste 100 år.

Ellen Grønberg blev udskrevet den 23. februar – seks dage efter, hendes dagbog fra afsnit 6122 slutter.

– Hvad skete der i den sidste uge?

– Jeg tog tilbage til afdelingen – og om torsdagen var jeg til den sidste psykolog-test om formiddagen. Jeg var i dårligt humør. Nætterne er ikke særligt rare, når man ligger vågen – skridtene er enormt høje og ekkoagtige ... jeg ville ikke have Abidorm til at sove på. Jeg var træt af det hele – træt af at blive behandlet som en baby.

– Så sagde jeg til lægen – Ida – at det var én stor *regression* at være her – jeg brugte deres sprog – det betyder at gå tilbage til barnestadiet. Det virker som om, patienterne bare skal være nogle glade spædbørn. Det vigtigste handler om at proppe i sig. Ude i køkkenet var der to skabe, der bugnede af kiks, så sad patienterne og trøstespiste hele dagen – som små spædbørn, der skal ha' mad og være rolige og tilfredse. Det lægger stedet op til ...

Men det er en falsk tryghed. Det var voksne mennesker, der var proppet med psykofarmaka ...

– Hvad sagde lægen til det?

– Der var stilhed et øjeblik. Så tænkte jeg: det var satans, hun gi'r mig ret ... jeg blev så glad, og så tænkte jeg: nu kan vi måske gøre noget ved de problemer, der er på afdelingen ...